

čila, pokud se kruhy zákazníků setkaly nebo zkřížily alespoň v odbytí žalovaného — na Moravě —, nemůže s úspěchem zakročit, když se v soutěži střetla se žalovaným také v Čechách. Tu jde již o soutěž nepohodlnou; se zřetelem na to, co bylo řečeno, nemusí však jíti a nejde o soutěž nekalou podle § 11, odst. 3, zákona proti nekalé soutěži. Nebylo by potřebí proto řešiti ani otázky, týkající se označení druhového, ať v celku, nebo z části, třebaže ani v té příčině nelze než přisvědčiti názoru odvolacího soudu, který buduje také na vlastní znalosti poměrů.

Neobstojí-li však nárok vyvozovaný z řečeného předpisu zákona, nelze opravdu uznati, z čeho by bylo možno vyvozovati zdržovací nárok s hlediska porušení dobrých mravů soutěže podle § 1 zákona proti nekalé soutěži, když by tu musilo býti přihlédnuto také k okolnostem, za kterých žalobkyně anebo také žalovaný označení svých časopisů volili v té formě, jak ho užívají, a v čem by se byl tehdy žalovaný proti dobrým mravům soutěže prohřešil, anebo v čem by bylo lze spatřovati také ještě pro nynější dobu takové prohřešení. Proto tu není podkladu ani pro užití § 60 zákona o právu původském nehledíc ani na to, že by musilo býti uváženo, jde-li při označení periodického časopisu skutečně o literární dílo, jak je má na mysli autorské právo, nebo jenom o označení zboží v soutěžitelském poměru.

Čís. 16383.

Nemovitostí podle § 252 ex. ř. jsou veškeré věci, na něž jest vésti podle §§ 87 a násl. ex. ř. exekuci na nemovité jmění.

Na stavby, které jsou vystavěny na cizím pozemku s úmyslem, aby na něm nezůstaly trvale (§ 435 obč. zák.), zejména na stavby zřízené poživitelem, pachtýřem, nájemcem nebo jinou osobou, mající omezené právo k pozemku, pro dobu jejich oprávnění a k jeho využití, jest vésti exekuci jen podle předpisů o exekuci na nemovitosti v pozemkové knize nezapsané. Příslušenství uvedených staveb smí býti do exekuce pojato jen s nimi samými.

Na příslušenství štěrkárny (lanovou dráhu, úzkokolejnou dráhu, motory, drtiče kamene atd.), které je spojeno s budovami vystavěnými pachtýřem a určeno k výkonu jeho práva dobývati šterk z lomu na týchž pozemcích, nelze vésti mobilární exekuci.

(Rozh. ze dne 12. října 1937, R I 1031/37.)

Srv. rozh. č. 8269, 12808, 3397, 12070, 1064 Sb. n. s.

Správce konkursní podstaty firmy »Čedičové závody A. S. a spol., komanditní společnost v Ú.« navrhl zrušení mobilární exekuce vedené vymáhajícími věřiteli na 20 železných vozíků, asi 1000 m kolejnic pro úzkokolejnou dráhu, 2 drtiče kamene, 1 transportní pásku s příslušenstvím, 3 elektrické motory A. E. G. s příslušenstvím, 1 la-

novou dráhu 780 m, 1 nakládací stanici dřevěnou a 1 síto na třídění drtě, a odůvodnil návrh tím, že povinná firma jest majitelkou závodu, který se skládá z hlavní třípatrové budovy, postavené na betonových základech, z kanceláří a kovárny, že veškeré zabavené předměty jsou v uvedeném podniku, jsouce součástkami závodu z větší části pevně s ní spojeny a že jsou určeny k dobývání a zpracování šterku, tvoříce jeden hospodářský a výrobní celek, takže jest je pokládati za příslušenství nemovitosti (šterkárny). **Exekuční soud** vyhověl návrhu. **Důvody:** Místním ohledáním za přibrání soudního znalce a znaleckým posudkem je prokázána tato skutková podstata: Jde o čedičový lom, provozovaný povinnou firmou v blízkosti obce V. B. Podle celého složení podniku a jeho konstrukce jde o celek, jehož součástí jsou exekučně zabavené předměty. Čedičový lom se skládá z tří hlavních částí, t. j. ze zařízení jsoucího přímo v lomu (kolejnice, vozíky, navíjecí brzda), dále z hlavní budovy se všemi stroji a konečně z lanové dráhy, která od šterkárny vede na železniční stanici V. B. Všechny jednotlivé předměty jsou jenom součástmi celého zařízení, bez nichž by celý provoz byl ztížen, ba znemožněn, a to i tehdy, kdyby jedna část z celého podniku byla vyňata. Ztížení provozu odnětím té neb oné součásti by tu bylo také tehdy, kdyby šlo o části, jež mohou býti nahrazeny novými, neboť by odstranění a umístění nové součásti bylo spojeno hledíc na místní polohu lomu s nepřiměřeně velkými výlohami. To sice neplatí o dopravním pásu, ježto ten není podle znaleckého posudku součástí podniku, ale přesto není oddělená exekuce mobilární na tento předmět právně možná, ježto dopravní pás, o nějž jde, jest podnikatelem určen k trvalému užívání v podniku, takže i ten předmět má vlastnost příslušenství. Tím jest prokázáno a odůvodněno, že jde o jeden celek. Řečený celek jest vybudován a umístěn jako stavba, tudíž nemovitost na cizím pozemku resp. na cizích pozemcích, jež nenáleží vlastnicky povinné firmě, nýbrž velkostatkáři Karlu Ch. a zčásti železniční správě. Nelze proto v souzeném případě vésti exekuci na svršky, nýbrž jen exekuci podle §§ 87 a násl. ex. ř., t. j. exekuci na nemovitosti ve veřejné knize nezapsané a co do této exekuce jest bezpodmínečně šetřiti příslušných ustanovení exekučního řádu. To znamená, že jednotlivé součásti a příslušenství nemohou býti vydraženy bez oněch budov, to tím spíše, že, jak bylo zjištěno místním ohledáním, jest budova betonovými základy pevně spojena s pozemkem, na kterém stojí, a že lanová dráha jest postavena na betonových podstavcích, zapuštěných pevně do půdy. **Rekursní soud** k rekursu přistouplé vymáhající věřitelky zamítl návrh. **Důvody:** Stěžovatelka napadá právní názor prvního soudu, zdůrazňujíc zejména, že uvedené předměty nejsou určeny k hospodářskému využívání budovy, nýbrž k využívání čedičového kamenolomu jako podniku, který — jak jest nesporné — jest na cizích pozemcích. Exekuční řád neurčuje, co je rozuměti názvem »příslušenství nemovitosti«, nýbrž poukazuje v § 252 ex. ř. na ustanovení §§ 294 až 297 obč. zák. Příslušenstvím nemovitosti jsou věci, které jsou povahou věci movité a které jsou podle zákona k nemovitosti v jistém

právníckém spojení, a proto jsou pokládány za věci nemovité. Ze znaleckého posudku vyplývá, že celkové zařízení čedičového závodu jest pokládati za jeden organický celek, jehož podstatné součástky jsou shora uvedené předměty až na transportní pás. Dotčené celkové zařízení se skládá z kamenolomu, z dopravního zařízení až k štěrkárně (hlavní budova) se stroji a z lanové dráhy pro dopravu hotového šterku k železniční stanici ve V. B. Zabavené předměty jsou podle jejich povahy součástmi tohoto celkového zařízení (vozíky, kolejnice, stroje, motory, lanová dráha atd.). I když jsou budova a lanová dráha, jak bylo zjištěno při místním ohledání, s pozemkem pevně spojeny betonovými základy, nelze přece tvrditi, že jsou příslušenstvím nemovitosti. § 252 ex. ř. mluví pouze o příslušenství nemovitosti, nikoliv však o příslušenství provozu podniku. Zařizovací předměty shora uvedené jsou nepochybně nejen příslušenstvím, ale i dokonce součástkami šterkárny jako provozovacího zařízení, nikoliv však příslušenstvím nemovitosti. Vyloučil-li tudíž první soud podle § 252 ex. ř. zabavené předměty z mobilární exekuce a zrušil-li ji podle § 39 č. 2 ex. ř., neuvědomil si, že zabavené předměty patří ovšem jako příslušenství podniku zřízenému na cizích pozemcích, nikoliv však k nemovitosti samé. Mimo to jest uvést, že podle znaleckého posudku jest odnětí uvedených předmětů ze závodu technicky možné, třeba s obtížemi. Právní názor prvního soudu, že šterkárna jest stavba, která byla postavena na cizím pozemku v úmyslu, aby tam trvale nezůstala, totiž o nemovitost v pozemkové knize nezapsanou (§ 435 obč. zák.), nemá opory v přednesu povinné firmy proto, že ona sama při místním ohledání uvedla, že zpeněžení podniku má býti provedeno prodejem z volné ruky, aby byla takto šterkárna udržena v provozu. Z toho vysvítá, že podnik má býti podle úmyslu povinné firmy zachován jako podnik a má býti nadále provozován. Bylo proto oprávněnému rekursu vyhověti.

Nejvyšší soud obnovil usnesení soudu první stolice.

D ů v o d y:

Jde jen o to, zda svršky vylučované dlužníkem podle § 252 ex. ř. jsou příslušenstvím budov povinného a zda jsou jako příslušenství těchto budov příslušenstvím nemovitosti ve smyslu § 252 ex. ř. Co se týká především otázky, co jest »nemovitostí« ve smyslu § 252 ex. ř., jest poukaz § 252 ex. ř. na §§ 294 až 297 obč. zák. bez významu, ježto slouží jen k vysvětlení pojmu »příslušenství«, o němž jednají §§ 294 až 297 obč. zák. O pojmu nemovitosti ve smyslu občanského zákona jedná § 293 obč. zák. a právě z toho, že tento předpis přímo předcházející §§ 294 až 297 obč. zák. není v § 252 ex. ř. spolu s nimi citován, zřejmě plyne, že nemovitostí podle § 252 ex. ř. jsou veškeré věci, na něž jest vésti exekuci podle §§ 87 a násl. ex. ř. Místním ohledáním je zjištěno, že budovy, v nichž je sporné zařízení a s ním je spojena i lanová dráha, jsou pevně spojeny s pozemkem náležejícím velkostatkáři Karlu Ch. a jsou určeny povinným k výkonu práva dobývati šterk z če-

dičového lomu na tomtéž pozemku. Budovy jsou proto superedifikáty ve smyslu § 435 obč. zák., t. j. stavbami, které jsou na cizím pozemku vystavěny s úmyslem, aby na něm nezůstaly trvale. Otázka ta se neposuzuje podle nějakého skrytého úmyslu, nýbrž podle účelu, zda jsou tu takové skutečnosti, které vylučují uznání na úmysl, aby štěrkárna tam zůstala trvale, zejména jde-li o stavby zřízené poživitelem, pachytýřem, nájemcem nebo jinou osobou, mající omezené právo k pozemku, pro dobu tohoto oprávnění a k jeho využití. Na stavbu na cizím pozemku ve smyslu § 435 obč. zák. lze však vésti exekuci jen podle předpisů o exekuci na nemovitosti v pozemkové knize nezapsané, třebaš ji bylo pokládati za věci movité ve smyslu občanského zákona. Tuto zásadu vyslovil nejvyšší soud již v rozhodnutích č. 3397 a 12070 Sb. n. s., na jehož důvody se pro stručnost odkazuje. Dovolací soud nemá příčiny, aby se v souzené věci od řečené zásady odchýlil. Proto jest i budovu dlužníka, o kterou v souzené věci jde, posuzovati jako nemovitost podle § 252 ex. ř. a smí jejich příslušenství býti vzato do exekuce jen s nimi. To odpovídá také hospodářským důvodům, pro které byl předpis § 252 ex. ř. stanoven. Avšak nemůže býti pochybnosti o tom, že zabavené svršky jsou příslušenstvím budov dlužníka hledíc na výsledky místního ohledání a znaleckého posudku, podle něhož jsou budovy (štěrkárna) dlužníka se zařízením a s lanovkou jednotným hospodářským celkem s kamenolomem, jehož provozu slouží. Na tom, že odstranění zabavených svršků z dlužníkovy závodu jest technicky možné — ač s obtížemi, jak rekursní soud praví —, naprosto nezáleží. Technicky odstranitelné jsou konečně součásti věci, ba i budovy. Otázka, zda věc je příslušenstvím jiné věci, neřeší se proto podle způsobu trvalého spojení obou věcí, nýbrž podle toho, zdali se vedlejší věci při hlavní věci stále upotřebuje, a zda jde o takové vedlejší věci, bez nichž hlavní věc nelze upotřebiti neb o nichž zákon nebo vlastník určil, aby se jich trvale upotřebilo pro hlavní věc (srov. Sb. n. s. č. 1064). Rovněž nelze přisvědčiti vývodům rekursu, že ustanovení § 252 ex. ř. v souzené věci nedopadá proto, že dlužníkovy budovy se všemi věcmi, jimiž jsou vybaveny, jsou zařízením kamenolomu jakožto půdy jsoucí ve vlastnictví osoby třetí, s nímž tvoří jeden celek. Kamenolom, o němž jde, není hmotnou nemovitou věcí, nýbrž podnikem vykonávaným dlužníkem na základě svolení majitele půdy, na níž se kamenolom provozuje, a příslušenstvím nemovitosti (budovy) jsou i věci věnované dlužníkem k užívání jeho podniku, jemuž je výhradně věnována i nemovitost (budova), ježto i tehda slouží vedlejší věc hospodářskému účelu nemovitosti (budovy). To, že dlužníkovy věci i budovy jsou určeny společně jeho podniku anebo výkonu jeho práva lámati kámen na cizím pozemku, mohlo by proto míti význam jen pro otázku, zda lze na budovy s jejich zařízením vésti samostatnou exekuci bez současné exekuce na kamenolom. O to však v souzené věci nejde. Namítá-li však stěžovatel dále, že si k některým zabaveným předmětům vyhradil svého času jako dodavatel vlastnické právo, jež si však nemohl zajistiti podle § 297 a) obč. zák., poněvadž prý dlužníkův superedifikát není nemovitostí ve smyslu § 297 a)

obč. zák. a není vůbec zapsán v pozemkové knize, nemá to významu, protože na tyto věci vedle exekuci mobilární podle § 249 ex. ř., o niž právě jde, čímž uplatňované výhrady vlastnictví pozbyl (srv. rozh. č. 4993, 8527, 10005, 10579, 11358 Sb. n. s. a jud. č. 246).

Čís. 16384.

Podmínky, za nichž možno omeziti žalobu.

Žalobcovo prohlášení, že omezuje žalobu, nemá právního účinku, jestliže se buď žalobce zároveň nevzdal omezené částky žalobního nároku, anebo — nedošlo-li k takovému vzdání se — nedal žalovaný svolení k omezení žaloby.

(Rozh. ze dne 12. října 1937, R I 1074/37.)

Srov. rozh. č. 9089 Sb. n. s.

Žalobkyně zažalovala 1.185 Kč s přísl. Při ústním jednání konaném dne 8. ledna 1937 prohlásila, že omezuje žalobní nárok o 1.125 Kč. Žalovaný, zastoupený advokátem, se ohradil proti dotčenému omezení žaloby, zároveň však navrhl, aby bylo určeno, že došlo k změně žaloby. Soud první stolice zamítl návrh žalovaného. Rekursní soud odmítl rekurs žalovaného. Důvody: Žalobkyně omezila při ústním jednání dne 8. ledna 1937 žalobní nárok o 1.125 Kč, tudíž na 60 Kč, a toto omezení žaloby co do žalobního nároku podle výslovného znění § 235, odst. 3, c. ř. s. není změnou žaloby, ježto žalobní důvod, t. j. placení pachtovného, které jest žalovaný dlužen, zůstal nezměněn. Avšak důsledkem uvedeného omezení jest žaloba znějící původně na 1.185 Kč s přísl. vedena dále pouze pro 60 Kč a platí pro ni předpisy §§ 448 až 453 c. ř. s. o věcech nepatrných. Podle § 517 c. ř. s. může býti ve věcech nepatrných podán rekurs jen z důvodu v něm jmenovitě uvedených. Takovýto důvod tu však není. Není proto proti napadenému usnesení dalšího opravného prostředku a odvolací soud rekurs odmítl.

Nejvyšší soud uložil rekursnímu soudu, aby o rekursu znova rozhodl nehledě na důvod, pro nějž rekurs odmítl.

Důvody:

Nejvyšší soud nesouhlasí s právním názorem rekursního soudu, že se důsledkem prohlášení žalobkynina při ústním jednání dne 8. ledna 1937, že omezuje žalobní prosbu na 60 Kč s úroky a útratami, stal spor věcí nepatrnou, takže jest užití předpisů o řízení ve věcech nepatrných (§§ 448 a násl. c. ř. s.). Omezení žaloby není v podstatě nic jiného než částečné zpětvzetí žaloby, jež podle § 237 c. ř. s. jest bez odpůrcova svolení dovoleno jen do počátku prvního roku, a kdyby se žalo-